

Liina Vagula

Täiusliku
elu hind

TÄNAPÄEV

Toimetanud Helen Roots
Kujundanud Liis Karu

© Liina Vagula ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-943-6

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Carolin

Peavalu. Kummaline kopitanud lõhn. Kül maväri nad. Carolin avas silmad ja ehmus. Ruum, kus ta viibis, oli hämar ja võõras. Tüdruk katsus oma lõhkuvat pead. Tema blondid laines juuksed olid sassis ja takused, uued teksad ja lemmiksviiter määratud. Varem oleks ta selle peale täiesti endast välja läinud – niisuguse räpakotina ei ole ta end veel kunagi tundnud –, praegu aga ei olnud see üldsegi tähtis. Oluline oli hingamine normi saada, sest tüdruku hing oli hirmust kinni jäämas, taibates, et on täiesti tundmatus kohas. Ta vaatas hämaruses ringi. Ruumis võis häguselt aimata üht kappi, riiulit ja kummutit. Ta ise oli pikali kušetil, mis oli liiga kõva, kopitanud lõhnaga ja täiesti võõras. Ehmunult kargas Carolin istuli, kuid pea hakkas nii kohutavalt ringi käima, et oleks tahtnud taas pikali heita ja silmad sulgeda, aga ka seda ei julgenud ta teha. Tal ei olnud õrna aimugi, kuidas ta siia tundmatusse kohta oli sattunud.

Mis oli juhtunud? Kus ta on? Ta tõusis, nüüd juba märksa ettevaatlikumalt, ja liikus ukse poole, kartes teha mingitki

häält. Uks oli suletud. Ta tahtis juba uksekingist haarata, tõstis juba käe lingile, kui äkki tardus.

Ilmselt ei olnud ta siia ise tulnud. Vähemalt ta ei mäletanud, et oleks. Seega ei saa välistada, et keegi on ta siia vägisi toonud. Niisiis ei tasu tormata. Ta ei tea ju, mis ukse taga ootab.

Igaks juhuks proovis ta siiski ust avada. Vaikselt. Ta tahtis vaid teada, kas uks on lukus või mitte. Kui uks on lahti, siis küllap on tegu ühe erakordselt kummalise olukorraga ja mingil põhjusel ta ei mäleta, miks ta oli talle võõraste kohta tulnud. Kui uks on lahti, saab ta vaikselt välja hiilida ja põgeneda.

Kui uks on aga kinni ...

See oli lukus. Ta kükitas ning vaatas ukse ja piida vahelist pragu. Ilmselt on uks lukku keeratud.

Paanika tüdruku hinges kasvas. Ta oli nii väga lootnud, et uks on lahti. Suletud uks on kordades hullem. Äkki on ta mõne sarimõrtsuka käes või on keegi ta röövitud? Tüdruku pilku hägustasid pisarad ja kurku oli tekkinud klomp. Carolin hingas sügavalt sisse ja välja. Ta oleks tahtnud täiest kõrist karjuda, aga miski tema sees keelas seda teha. Miski, mis oli suurem kui hirm – ellujäämisinstinkt. Kisa võiks kellegi kohale meelitada, aga see ei pruugi sugugi hea olla.

Carolin tõusis ja vaatas toas ringi. Kuigi sisustus oli äärmiselt odav ja tagasihoidlik, viitasid roosakate lilledega tapeet, õrnroosad kardinad ja voodile sätitud kulunud kaisukarud sellele, et tuba kuulub mõnele tüdrukule. Mõnele teisele tüdrukule. Ta astus akna juurde, vaatas välja ja tuvastas, et peaks olema

ilmselt teisel korrusel. Aknast avanes vaade kellegi õunaiaiale. Õunapuude all paistsid üksikud lillepeenrad, kuid tundus, et neid pole juba üsna ammu korrastatud. Samas oli muru justkui niidetud, kuigi ehk mõnda aega tagasi. Küllap polnud pere-mees väga hoolikas niitja. Vähemasti mitte nii hoolikas nagu Carolini isa või naabrid. Kõik ümberringi tundus päevinäinud ja räämas, nagu poleks maja ümbrus ammu naise kätt tunda saanud, sest just naised pööravad enamasti ilule tähelepanu.

Õunapuude taga oli puust aed. Värvi oli hakanud maha kooruma, kuid tara oli üsna kõrge ja kaitses kindlalt valdusi. Aia taga paistis mets. Tüdruk piilus vasakule ja paremale, ent ühtegi teist maja ei paistnud nägemisulatuses olevat, küll aga seisis tema vangla kõrval veel üks hoone. See nägi välja vana ja luitunud ning kindlasti ei olnud tegu elumajaga. Oli see kuur? Või laut? Põlise linnatüdrukuna ei olnud Carolinil kunagi olnud võimalust talumajapidamist lähemalt uurida ja ega tal selle vastu mingit huvi polnudki.

Aga nüüd on ta ometigi siin. Kuidas oli ta Pääsküla tänavalt mingisse kummalisse vanasse talumajja sattunud?

Tüdruk proovis akent avada, kuid see oli kindlalt kinni. Süda põksus hirmust, mõtted keerlesid hullumeelsel kiirusel. Kuidas ta oli siia sattunud? Miski tema sees ütles, et ta on siia vastu tema tahtmist toodud. Lukustatud aken ja uks andsid tunnistust sellest, et niipea teda siit välja ei lasta.

Tuleb põgeneda. Tuleb leida väljapääs. Kui vaid teaks, kes on see vaenlane, keda ta kartma peab ... Kui vaid teaks ...

Carolyn läks uuesti ukse juurde ja püüdis seda taas avada – alguses rahulikult, siis aina jõulisemalt ja jõulisemalt –, kuid uks ei andnud järele. Lõpuks ei suutnud ta end enam talitseda, prõmmis kõigest jõust vastu ust ja karjus, et ta välja lastaks.

Vastuseks oli üksnes hirmutav vaikus. Keegi ei tulnud avama.

Carolyn istus maha, toetas selja vastu ust ja pühkis vesist nina. Veel kunagi ei olnud ta end nii abituna tundnud. Tal olid külmavärinad, küllap närvidest. Pea oli kummaliselt uimane ja tuikas. Aga kõige hirmsam oli ikkagi teadmatus. Tasakesi hakkasid silmist pisarad voolama.

Äkki meenus Carolynile telefon. Ta katsus läbi kõik oma teksaste taskud, kuid ei leidnud otsitut. Vastikustundega kujutles ta, kuidas keegi oli teda katsunud ja tema taskust telefoni võtnud. Hirmust kantuna kujutas ta juba ette ka midagi hullemat, kuid õnneks oli ta täiesti riides ning peale tuikava ja ringi käiva pea ei olnud tal mingeid füüsilisi vigastusi. Igatahes oli ta välismaailmast täiesti ära lõigatud.

Toas ringi vaadates ei leidnud Carolyn samuti midagi. Isegi kui siin olid kunagi olnud arvutid või muud sellised vidinad, on need nüüd siit ära viidud.

Carolyn vaatas põlgusega oma vangikongi. Ta käis mööda tuba ringi ja uuris kõike üksikasjalikult. Nüüd märkas ta tapeedi peal tumedamaid nelinurkseid laike. Selliseid, mis tekivad ajapikku, kui päike on tapeeti pleegitanud. Nendel seintel olid kunagi olnud pildid, mis on nüüd maha võetud. Kapp ja kummut on tühjad, samuti lauasahtel. Kõik,

mis võiks kuidagimoodi toa omanikule viidata, on siit minema viidud.

Carolín hakkas uuesti ust prõmmima, kuid keegi ei vastanud ikka veel. Ta astus korraks akna juurde ja vaatas alla. All oli kiviklibune maapind. Ta jääks ilmselt ellu, kui alla hüppaks, aga vigastaks võib-olla oma jalgu ja murraks mõne luu ega saaks siis ikkagi ära põgeneda ja jääks oma vangistaja kätte.

Aga võib-olla on parem vigastatud olla, kui oodata seda, mis tulema peab ...

Teadmatus. Teadmatus. Teadmatus ... See ajas lihtsalt hulluks.

Carolín käis toas ringi ja kaalus, mida saaks relvana kasutada. Ta vaatas hindaval pilgul vana reformvoodit. Selle jalgadega saaks ju kedagi rünnata? Põhimõtteliselt ajaks asja ära küll. Carolín püüdis voodit nihutada, kuid see ei õnnestunud. Voodi oli põranda külge kinnitatud, jalad aga olid tugevalt raami küljes.

Samuti ei õnnestunud tal liigutada kirjutuslauda ega kappi. Kõik asjad olid põranda küljes kinni, isegi tool. Nii et kui Carolínile tuleks mõte näiteks aken puruks lüüa, peaks ta seda tegema iseenda kehaga.

See ruum oli tema jaoks ette valmistatud. See tuba oli teda oodanud.

Hirm tüdruku peas muutus õuduseks.

• • •